

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.097/2011/7. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Tisza Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: Dr. Tisza Péter ügyvéd) által képviselt felperes neve p.-i (cím) lakos felperesnek - a Dr. Nagy Andrea Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: Dr. Nagy Andrea ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve, címe alperes ellen társadalmi szervezet határozatának megsemmisítése iránt indított perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 9.P.20.796/2010/15. számú ítélete ellen a felperes által 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, és az indokolásból mellőzi a 9. oldal utolsó bekezdésében foglalt következő megállapítást:

„... amennyiben a Közgyűlés tagja, mint autonóm közösség szerint alkalmas lehet arra, hogy befolyásolja az ott jelenlevők döntését és alkalmas lehet arra, hogy a közösséget bomlassza - a megyei bíróság nem mondhatja azt, hogy ez a magatartás nem volt alkalmas a közösség bomlasztására.”

Fellebbezési költségeiket a felek maguk viselik.

Kötelezi a felperest, hogy az államnak külön felhívásra térítsen meg 4 000 (Négyezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes az alperesi vadásztársaság tagja.

2009. szeptember 24-én a vadásztársaság egy tagja, **Gy. L.** hivatásos vadász - az alperes tagja, egyben alkalmazottja - kíséretében őzbak vadászaton vett részt, ahol egy őzet elejtett és úgy szállította el, hogy azt megelőzően nem látták el azonosító jellel. Ennek

ellenére a vadászati teríték-nyilvántartásba **Gy. L.** bejegyezte, hogy a **F. I.** által kilőtt őzbakba befűzte az**3** sorszámú vadazonosító jelet (krotáliát), s ezzel hitelesítette a vad szabályszerű kilövését és elszállíthatóságát.

E napon az egyébként a hivatásos vadász felügyeletére bízott krotália ismeretlen helyen volt.

2010. február 21-én a felperes vadásztársaival együtt felkereste a vadásztársaság elnökét, s arról tájékoztatta, hogy előző nap két vadásztársával együtt sértetlen állapotban megtalálták azt a krotáliát, melyet az egyéni vadászati napló és teríték-nyilvántartás szerint 2009. szeptember 24-én **Gy. L.** a **F. I.** által elejtett őzbakba fűzött. Kérték az elnököt a fegyelmi eljárás lefolytatásának kezdeményezésére, de a vadazonosító jelet nem adták át részére.

2010. február 22-én a vadásztársaság elnöke levélben állásfoglalást kért a fegyelmi bizottságtól arról, hogy van-e az ügynek olyan szereplője, aki fegyelmi vétséggel gyanúsítható és indokolt-e ezért a fegyelmi eljárás elrendelése.

2010. február 22-én a vadásztársaság közgyűlést is tartott, ahol e levelet ismertették. A közgyűlést megelőzően az arra érkező vadásztársasági tagoknak a felperes olyan fényképeket osztogatott, amelyen a 2009. szeptember 24-i teríték-nyilvántartásba történő bejegyzés, s amellet a sértetlenül megtalált krotália volt látható. A közgyűlés napirendjén szerepelt a vadásztársaság tisztségviselőinek választása.

A fegyelmi bizottság a vadásztársaság elnökének felkérésére 2010. március 3-án vizsgálta a krotália eltűnése, felhasználása, megtalálása ügyét.

A felperes és két vadásztársa nem várván meg a fegyelmi bizottság vizsgálatának az eredményét, 2010. március 2-án kelt levelükben a Debreceni Városi Ügyészséghez, a Hajdú-Bihar Megyei Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatalhoz fordultak, kérve az eset kivizsgálását.

A bejelentés alapján a P.-i Rendőrkapitányság előtt büntetőeljárás indult **Gy. L.** ellen magánokirat-hamisítás vétsége miatt. A P.-i Városi Ügyészség 2010. augusztus 19-én kelt határozatával a nyomozást megszüntette és **Gy. L.**-t megrovásban részesítette. A büntetőeljárás során **P. I.**-től - a felperes vadásztársától - lefoglalt**3** sorszámú krotália lefoglalását megszüntette és azt az alperes részére kiadni rendelte.

A Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatalnál tett bejelentés alapján megindult közigazgatási eljárás során az elsőfokú hatóság **Gy. L.**-t 50 000 Ft vadvédelmi bírság megfizetésére kötelezte és vadászjegyét 3 hónap időtartamra visszavonta. A másodfokú közigazgatási szerv 2010. június 22-én kelt határozatával az elsőfokú határozatot megsemmisítette.

A vadásztársaság elnöke által a vadásztársaság keretein belül kezdeményezett eljárás során az alperes, mint munkáltató 2010. március 12-én kelt határozatával **Gy. L.**-t írásbeli figyelmeztetésben részesítette a krotália nem megfelelő gondossággal történt kezelése

miatt. Ugyanezen a napon **M. N.-t** - a vadásztársaság alkalmazottját, a felperes előzőekben említett egyik vadásztársát - ugyancsak írásbeli figyelmeztetésben részesítette, mert „a hozzá került krotáliát nem adta át az illetékesnek, hanem felettese elleni fegyelmi eljárás kezdeményezéséhez használta”.

A vadásztársaság intézőbizottsága 2010. március 9-én fegyelmi eljárást kezdeményezett a felperes ellen a krotália-ügy választási célú felhasználásának gyanúja, valamint a vadásztársaság, mint közösség ellen irányuló cselekmények gyanúja miatt.

A vadásztársaság elsőfokú fegyelmi szerve, a fegyelmi bizottság 2010. április 1-jén kelt határozatával a felperes vadászati jogát 2010. április 1-jétől 2012. április 1-jéig felfüggesztette a fegyelmi szabályzat II. fejezet 4. § e) pontja alapján. A határozat szerint a felperes azzal, hogy

- a megtalált vadazonosító jelet a vadászati törvény szerinti jogos tulajdonosának, a vadásztársaságnak nem szolgáltatva vissza, hanem az ügyészségen adta le, jogsértést követett el,

- a teríték-nyilvántartásról, illetve a krotáliáról készített fényképfelvételeket a közgyűlést megelőzően a tagok részére kiosztotta, megsértette a fegyelmi szabályzat 3. § 1/c) pontját, mert jogait rosszhiszeműen gyakorolta, a fénykép osztogatás tisztességtelen módszernek minősül, azt a tisztviselő választás befolyásolására használta fel, amely sérti a közösség érdekeinek tiszteletben tartását. A rosszhiszeműségét elsősorban a **Gy. L.** elleni elfogultság motiválta, mert nem tudta elviselni, hogy 2002-től ő a főnöke,

- a vadásztársaság egyes tagjait, testületeit alaptalanul megvádolta, megvalósította a fegyelmi szabályzat 3. § 1/d) pontjában írt fegyelmi vétséget.

Az elsőfokú fegyelmi határozattal szemben mind a felperes, mind a vadásztársaság elnöke fellebbezést nyújtott be.

2010. április 28-án a vadásztársaság közgyűlése, mint másodfokú fegyelmi szerv a vadásztársaság fegyelmi bizottságának 2010. április 1-jén kelt határozatát megváltoztatta és a felperessel szemben a fegyelmi szabályzat II. fejezet 4. § f) pontja szerinti kizárás fegyelmi büntetést szabta ki.

A másodfokú fegyelmi szerv határozatának indokolásában rögzítette, hogy az elsőfokú fegyelmi határozatban a felperes terhére megállapított fegyelmi vétségek elkövetését maga is megvalósultnak találta, ám ezzel arányos büntetésként a legsúlyosabb szankció alkalmazását tartotta indokoltnak.

A felperes keresetében mind az első-, mind a másodfokú fegyelmi határozat hatályon kívül helyezését kérte, arra hivatkozással, hogy a határozatok törvénybe és alapszabályba ütköznek, mert a vadásztársaság házi szabályzata csak a vadászat során fel nem használt krotália lehető legrövidebb időn belül való visszaszolgáltatásának kötelezettségét írja elő, melyből következően annak az ügyészség részére való átadásával fegyelmi vétséget nem

követett el; a „jogok rosszhiszemű gyakorlásával” megvalósított fegyelmi vétség mibenléte a határozatokból nem tűnik ki, s e körben a tényállást egyébként is hiányosnak, felderítetlennek, erre tekintettel a határozat e részét megalapozatlannak találta; végül úgy vélte, hogy a vadásztársaság egyes tagjait, testületeit alaptalanul nem vádolta meg, e tekintetben a fegyelmi határozat nem kellően konkrét, illetve az eljárás kezdeményezésével csak a büntetőeljárásról szóló törvény adta lehetőségével, jogával élt.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperes közgyűlése 2010. április 28-án kelt kizárás fegyelmi büntetés tárgyában hozott határozatát a fegyelmi bizottság 2010. április 1-jén kelt, a felperes vadászati joga felfüggesztésének tárgyában hozott elsőfokú határozatra is kiterjedő hatállyal megsemmisítette és kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 30 000 Ft perköltséget.

A határozat indokolásában hangsúlyozta, hogy az egyesülési jogról szóló 1989. évi II. törvény (Etv.) 10. és 16. §-ának rendelkezéseiből következően a társadalmi szervezet tagja által kezdeményezett perben a társadalmi szervezet határozatának felülvizsgálata eredményeként a bíróság e határozat megsemmisítéséről dönthet, ám nem rendelkezhet új határozat hozatalának elrendeléséről, erre csak az ügyész által indított perben van lehetőség.

A fegyelmi határozatokban a felperes terhére rótt 3 fegyelmi vétséggel kapcsolatban megállapította, hogy:

- azzal, hogy a felperes a megtalált krotáliát nem adta át a vadásztársaságnak, fegyelmi vétséget nem követett el, mert a vadásztársaság házi szabályzata csak a vadászatra vonatkozó szabályok között írja elő a fel nem használt vadazonosító jel vadásztársaság részére való visszaadásának kötelezettségét,
- nem valósult meg a vadásztársaság tagjai, testületei alaptalan megvádolásában megnyilvánuló fegyelmi vétség sem, mert az ügyészség nyomozást megszüntető határozatából kitűnően **Gy. L.** terhére megállapította a hatóság a magánokirat-hamisítás vétségének elkövetését, s őt megrovásban részesítette,
- a jogok rosszhiszemű gyakorlásával megvalósuló fegyelmi vétséggel kapcsolatban hangsúlyozta, hogy e tekintetben a fegyelmi szervek azzal látták megvalósítottnak e tényállást, hogy a felperes a megtalált krotáliát a tisztviselő választás befolyásolására használta fel, ezáltal közösség elleni magatartást tanúsított, elsősorban magánsérelmei miatt. Hangsúlyozta, hogy a vadásztársaság olyan autonóm, önkormányzattal bíró közösség, amely maga határozza meg működésének szabályait és e szabályok megsértésének következményeit, s maga dönt arról, hogy mely magatartásokat, mulasztásokat minősít fegyelmi vétségnek és azok megvalósulása esetén indít-e fegyelmi eljárást, s annak során milyen fegyelmi büntetést szab ki. Az alperesnek, mint autonóm közösségnek a feladata annak meghatározása, hogy a felperes részéről tanúsított magatartást értékelje akként, hogy az a közösséget bomlasztó hatású és hogy az joggal való visszaélésként értékelhető-e. Álláspontja szerint mindkét fokú fegyelmi szerv mondhatta azt, hogy a fegyelmi szabályzat 3. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző fegyelmi vétséget a felperes elkövette, jogait rosszhiszeműen gyakorolta, s a krotáliát a

tisztviselő-választás befolyásolására használta fel. Amennyiben pedig ezt a közgyűlés megállapította, „a megyei bíróság nem mondhatja azt, hogy ez a magatartás nem volt alkalmas a közösség bomlasztására”. A felperes maga sem vitatta, hogy a fényképeket a közgyűlés előtt osztogatta, ebből következően pedig a vadásztársaság mérlegelési jogkörébe tartozott annak megítélése, hogy ezt a magatartást joggal való visszaélésnek értékeli-e. Mindezekre tekintettel akként foglalt állást, hogy a fegyelmi határozatok 2. pontjában megjelölt fegyelmi vétséget is elkövette a felperes.

Rámutatott, hogy sajtóságos helyzet állt elő azzal, hogy a felperes terhére rótt 3 fegyelmi vétség közül az 1. és 3. pontban meghatározott tényállást nem találta megvalósultnak a bíróság, ám jogszabályi felhatalmazás hiányában nem volt lehetősége a határozat részleges megsemmisítéséről dönten, illetve a kiszabott szankció megváltoztatásáról határozni, mint ahogy új határozat hozatalára sem kötelezhette a vadásztársaság fegyelmi szerveit. Ezek alapján az alperesnek arra van lehetősége, hogy a megyei bíróság ítélete indokolásának ismeretében a felperes terhére rótt 2. fegyelmi vétséggel arányban álló újabb szankció alkalmazásáról döntsön.

Mindezekre tekintettel a fegyelmi határozatokat megsemmisítette, s a pereszes alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte perköltség megfizetésére a felperes részére.

Az ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának 9. oldalán az „állítólagos rosszhiszemű joggyakorlására, az alperes rosszhiszeműségről való döntése tekintetében a jogi korlátok hiányára vonatkozó okfejtés” mellőzését kérte, egyidejűleg annak megállapítását, hogy semmilyen rosszhiszemű joggyakorlást nem valósított meg. Kérte az indokolás kiegészítését a tekintetben, hogy az eljárás során hivatkozott arra, hogy a fegyelmi bizottság eljárása a fegyelmi szabályzat két pontját is megsértette, amelyek megítélése szerint önmagukban is indokolták volna a fegyelmi határozatok megsemmisítését, ám az elsőfokú ítélet indokolása e jogsértésekre ki sem tért. Kérte az alperes költségben való marasztalását.

Kifejtette, hogy a fegyelmi eljárással érintett események során Alkotmányban biztosított jogaival élt, s véleménye szerint e jogokat a vadásztársaság nem korlátozhatja, mert azzal jogsértést követ el. Álláspontja szerint a megyei bíróság az autonómiát és önkormányzatiságot túlértékelő indokolásban foglalt okfejtésével a társadalmi szervezetet egy jogilag légtüres térbe helyezte, amikor úgy foglalt állást, hogy az mindenféle korlát nélkül bármilyen cselekményt rosszhiszeműnek minősíthet. Érvéle szerint a jóhiszeműség és tisztesség követelményét a Ptk. 4. § (1) bekezdése alapelvei szinten rögzíti, s ő ennek szem előtt tartásával járt el, joggyakorlása nem tekinthető rosszhiszeműnek. Vitatta, hogy a társadalmi szervezet határozatának felülvizsgálata során a bíróság ne foglalhatna el ellentétes álláspontot a társadalmi szervezet határozatában megfogalmazottakkal, ne lenne lehetséges e tekintetben is felülvizsgálni a keresettel támadott döntést.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Az ítéletábra erre irányuló fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság határozatának érdemi döntését a Pp. 253. § (3) bekezdésében írtakra figyelemmel.

A fellebbezést részben találta alaposnak.

A vadásztársaság a vad védelméről, a vadgazdálkodásról, valamint a vadásatról szóló 1996. évi LV. törvény 16. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti egyesület, melynek működésére az Etv. rendelkezéseit kell alkalmazni, figyelemmel az Etv. 4/A. §-ára. Az Etv. 3. §-ának (1) bekezdése értelmében a társadalmi szervezet olyan önkéntesen létrehozott, önkormányzattal rendelkező szervezet, amely az alapszabályban meghatározott célra alakul, nyilvántartott tagsággal rendelkezik és céljának elérésére szervezi tagjai tevékenységét. A társadalmi szervezetek működésére vonatkozóan az Etv. 6. §-ának (1) bekezdése alapelveként rögzíti, hogy a társadalmi szervezet alapszabálya az abban meghatározott célkitűzéseknek megfelelően biztosítja a szervezet demokratikus, önkormányzati elven alapuló működését, elősegíti a tagok jogainak és kötelességeinek érvényesülését. Az Etv. 10. §-ának (1) bekezdése biztosítja a társadalmi szervezet tagjának azt a jogot, hogy a társadalmi szervezet valamely szervének törvénysértő határozatát a bíróság előtt megtámadja. A hivatkozott jogszabályi rendelkezések egybevetéséből következően azonban a tag által indított perben a bíróság csak azt vizsgálhatja felül, hogy az adott határozat meghozatalakor a társadalmi szervezet betartotta-e - a tételes jogi normák mellett - a reá egyedül irányadó és az önkormányzatiság elvéből következően megalkotott belső szabályzatainak rendelkezéseit.

Az egyesületen alkotmányos alapelveket az Etv-ben meghatározott elveken kívül számon kérni nem lehet. A társadalmi szervezet akkor vehető bírósági nyilvántartásba, ha megállapítható a szervezet Etv. 3. § (4) bekezdése szerinti megalakulása, rendelkezik a 6. § (1) bekezdésében meghatározott elveket tükröző, s a 6. § (2) bekezdésében meghatározott elemeket tartalmazó alapszabállyal. Létrejöttének és működésének alapelvei tehát az önkéntesség, az önkormányzatiság és a demokratizmus. A Legfelsőbb Bíróság több határozatában leszögezte, hogy az Etv. keretein belül, annak megfelelően - ezen elvek alapján - a társadalmi szervezet maga határozza meg működésének szabályait.

Ebből következően például a felperes által sérelmezett, s az Alkotmányban nevesített szólásszabadság nem olyan jog, amely a társadalmi szervezet tagját mindenkor, minden körülmények között megilleti, annak alapszabály által való korlátozása nem jogszabálysértő, miként a jogbiztonsághoz való jog sérelme sem állapítható meg, ha a társadalmi szervezet működése megfelel a demokratizmus elveinek.

Kiemelt jelentősége van az önkéntesség elve érvényesülésének. A társadalmi szervezet létrehozásakor az alapító tagok alkotják meg a szervezet alapszabályát, határozzák meg a fent írt elvek szem előtt tartásával a működés szabályait, így azokkal nyilvánvalóan tisztában vannak. Az egyesületbe a későbbiek során belépni szándékozó személy ugyanígy a létesítő okirat ismeretében dönt arról, hogy tagja kíván-e lenni az adott társadalmi szervezetnek. Amennyiben az alapszabály ismeretében tagsági viszonyt létesít, utóbb alappal nem hivatkozhat arra, hogy az alapszabályban meghatározott elvek számára nem

megfelelőek, igényeit nem elégítik ki, ez esetben ugyanis csak arra van joga, hogy az egyesületbe nem lép be, illetőleg tagsági viszonyát bármikor indokolás nélkül megszüntetheti.

Az Etv. 10. § (1) bekezdése értelmében a társadalmi szervezet valamely szervének törvénysértő határozatát bármely tag - a tudomására jutástól számított 30 napon belül - bíróság előtt megtámadhatja.

Az állandó bírói gyakorlat értelmében a társadalmi szervezet határozatának felülvizsgálata iránt indított perben előterjesztett keresetlevélben a felperesnek meg kell jelölnie, hogy milyen okból sérelmezi a megtámadott határozatot, s ez az ok parttalanul nem tágítható, az eljárás során újabb indokot felhozni nem lehet. Az adott esetben a felperes keresetlevelében a felülvizsgálni kért határozat megalapozatlanságára, s arra hivatkozott, hogy a terhére rótt fegyelmi vétségeket megvalósító cselekményeket nem követte el. A fellebbezésben nevesített eljárási szabálysértésekre, mint megsemmisítési okra csak a 2010. október 26-i tárgyaláson (9. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal ötödik bekezdés) hivatkozott, azaz a megtámadott fegyelmi határozat tudomására jutásától számított 30 napos határidőn túl. Ezért nem tévedett a megyei bíróság, amikor e megtámadási okokat részletesen nem vizsgálta, ám ennek indokát kellett volna adnia az ítélete indokolásában a Pp. 221. §-ára figyelemmel. A mulasztást az ítélet tábla az előzőekben írtak szerint pótolta.

A vadásztársaság, mint autonóm közösség jogosult fegyelmi szabályzat alkotására. Abban meghatározhatja, hogy milyen magatartásokat minősít fegyelmi vétséget megvalósítóaknak. Amennyiben ilyen magatartások alapján a szervezet tagjával szemben fegyelmi büntetést szab ki, s az erről szóló határozat felülvizsgálata iránt a tag bírósághoz fordul, az a határozatot e tekintetben is felülvizsgálhatja, azaz a társadalmi szervezet mérlegelési jogkörében hozott döntés is felülbírálható, ugyanúgy, mint konkrét magatartással megvalósuló fegyelmi vétség esetén, s a bíróság kasszációs jogköréből eredően a határozat megsemmisítéséről dönthet.

Az adott esetben tehát nincs akadálya annak, hogy a bíróság a vadásztársaság fegyelmi határozataiban írt „rosszhiszemű joggyakorlás” kapcsán ugyanúgy vizsgálja a határozatok megalapozottságát, mint a krotália vissza nem szolgáltatása, illetve a vadásztársaság tagjainak, szerveinek alaptalan megvádolása esetén.

Erre tekintettel az elsőfokú bíróság ítélete 9. oldalán az indokolásból mellőzte a határozat rendelkező részében idézett, bár nyelvtanilag nem pontosan fogalmazott mondatrészt.

A megyei bíróság a határozata indokolásából kitűnően azért tartotta megvalósultnak a felperes terhére rótt második fegyelmi vétséget, mert álláspontja szerint ezzel kapcsolatban nincs felhatalmazása beavatkozni a társadalmi szervezet autonómiájába. Ez az álláspont az előzőekben kifejtettek értelmében téves. Arról, hogy érdemben vizsgálva a fegyelmi határozatok e részét, azok megalapozottak-e, az elsőfokú bíróság nem döntött. Az

Ítéltábla megítélése szerint a rendelkezésre álló adatok alapján nem lehet állást foglalni arról, hogy a felperes elkövette-e ezt a fegyelmi vétséget vagy sem. Ennek megítélése a vadásztársaság fegyelmi szerveinek kompetenciájába tartozik, nekik kell dönteniük arról, hogy a fegyelmi eljárás alá vont tag jogait rosszhiszeműen gyakorolta-e, s ezzel elkövette a fegyelmi szabályzat 3. § (1) bekezdés c) pontja szerinti fegyelmi vétséget. Amennyiben ezzel kapcsolatos határozatukat megindokolják, tényekkel támasztják alá - értékelve esetleg a tag korábbi magatartását is - a fegyelmi szabályzatban meghatározott, az elkövetett fegyelmi vétséggel arányban álló fegyelmi büntetés kiszabására nyílik lehetőségük. E kérdéssel kapcsolatban az ítéltábla állást foglalni nem tud, s miként azt az elsőfokú bíróság helytállóan emelte ki, a fegyelmi büntetés megváltoztatására, más szankció alkalmazására a bíróságnak nincsen lehetősége.

Ebből következően a fellebbezés azon indítványa, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a felperes nem követte el a terhére rótt rosszhiszemű joggyakorlásban megnyilvánuló fegyelmi vétséget, nem foghat helyt, e tekintetben a fellebbezés alaptalan.

A kifejtettek értelmében az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét, a rendelkező részben írtak szerint, a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A fellebbezési eljárás során a pernyertesség-pervesztesség arányát azonosnak ítélte meg, ezért a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték felének megfizetésére kötelezte a felperest a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 13. § (2) bekezdése alapján, megállapítva, hogy a fellebbezési illeték felét az alperes személyes illetékmentességére (az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés d) pontja, (2) bekezdése) az állam viseli az R. 14. §-a szerint, ezt meghaladóan a felek a fellebbezési eljárással felmerült költségeiket maguk viselik a Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében.

D e b r e c e n, 2011. május 12.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. előadó bíró, Süliné dr. Tózsér Erzsébet s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -